

Anonimizált változat

Fordítás

C-50/22 – 1

C-50/22. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2022. január 25.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Cour d'appel de Paris (Franciaország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. december 16.

Fellebbező:

SOGEFINANCEMENT

Ellenérdekű fél:

RW

UV

[OMISSIS]

COUR D'APPEL DE PARIS

4. csoport - 9. tanács - A

**AZ EURÓPAI UNIÓ BÍRÓSÁGÁHOZ ELŐZETES
DÖNTÉSHOZATALRA ELŐTERJESZTETT 2021. DECEMBER 16-I
ÍTÉLET**

[OMISSIS]

FELLEBBEZŐ

HU

A SOGEFINANCEMENT társaság, egyszerűsített részvénytársaság, képviselőjében törvényes képviselői járnak el, székhelyük az említett székhelyen található

[OMISSIS]
92724 NANTERRE CEDEX

[OMISSIS]

ELLENÉRDEKŰ FELEK

RW

[OMISSIS]
93160 NOISY LE GRAND

[OMISSIS]

UV

[OMISSIS]
93160 NOISY LE GRAND

[OMISSIS] [Alakíságok]

A TÉNYÁLLÁS, AZ ELJÁRÁS ÉS A FELEK KÉRELMEI

2011. november 5-én a Sogefinancement társaság 15 362,90 euró összegű személyi kölcsönt nyújtott RW-nek és UV-nek, amelyet 84 havi, 430,85 euró összegű részletben kellett visszafizetni, biztosításon kívül, 7,60%-os éves rögzített hitelkamatláb mellett.

2015. október 20-án a felek megállapodtak a 15 362,90 euró összegű tartozás átütémezéséről, amelyet 2015. december 15-től kezdődően 83 havi, 258,54 euró összegű részletben kellett visszafizetni.

A Sogefinancement társaság által benyújtott, elsődlegesen RW-nek és UV-nak a fennmaradó összeg kifizetésére való kötelezése iránti keresettel kapcsolatban a tribunal d'instance du Raincy (raincy-i különös hatáskörű elsőfokú bíróság, Franciaország) a 2018. január 25-én, kontradiktórius eljárásban hozott ítéletében:

- megállapította, hogy a kifizetés iránti kereset elfogadható,
- kimondta, hogy a felek között 2011. november 5-én létrejött szerződés semmis,

- kizárta a code civil (polgári törvénykönyv) 1231-6. cikkének és a code monétaire et financier (monetáris és pénzügyi törvénykönyv) L. 313-3. cikkének alkalmazását,
- kötelezte RW-t és UV-t arra, hogy a kölcsönszerződés alapján fizessen meg a Sogefinancement társaság részére 1309,65 euró összeget, és kimondta, hogy ezen összeg után nem jár kamat,
- emlékeztetett a code de la consommation (fogyasztóvédelmi törvénykönyv) L. 311-48. (jelenleg L. 341-8.) cikkére, és kimondta, hogy az RW és UV által fizetendő összeget a hitelező által beszedett kamatok után számított törvényes kamat összegével csökkenteni kell,
- fizetési határidőt szabott RW és UV részére, a tartozás hat havi 200 eurós részletben, valamint az utolsó hónapban a fennmaradó összeg kiegyenlítésével történő megfizetésére, amelynek nemteljesítése esetén a fennmaradó teljes összeg azonnal esedékessé válik,
- a Sogefinancement társaság kereseti kérelmeit ezt meghaladó részükben elutasította.

A kereset elfogadhatóságának vizsgálatát követően a bíróság hivatalból hozta fel a fogyasztóvédelmi törvénykönyv L. 312-25. cikkének megsértésére alapított jogalapot, és megállapította, hogy mivel a kölcsön összegét a hitelajánlat elfogadását követő hét napon belül folyósították az adósoknak, ezért a szerződést a code civil (polgári törvénykönyv) 6. cikke alapján semmisnek kell nyilvánítani.

2018. május 24-i nyilatkozatával a Sogefinancement társaság fellebbezést nyújtott be e határozattal szemben.

2021. február 8-i utolsó beadványában a fellebbező azt kéri a bíróságtól, hogy:

- a megfellebbezett ítéletet helyezze hatályon kívül, vagy legalábbis annak minden rendelkezését semmisítse meg,
- RW és UV valamennyi kérelmét utasítsa el,
- nyilvánítsa elfogadhatatlannak a szerződés semmisségére alapított jogalapot, másodlagosan utasítsa el azt,
- nyilvánítsa elfogadhatatlannak az adósoknak a szerződéses kamatköveteléstől való megfosztására irányuló kérelmét; utasítsa el valamennyi kérelmet,
- állapítsa meg, hogy a követelés futamideje lejárt, másodlagosan állapítsa meg a kölcsönszerződés megszűnését,
- kötelezze egyetemlegesen RW-t és UV-t arra, hogy a 2018. július 31-től járó évi 7,60 %-os szerződéses kamat összegén felül fizessen meg számára

13 974,41 eurót készpénzben vagy más érvényes fizetési mód alkalmazásával a 2018. július 30-át követően teljesített részletek után,

- másodlagosan, a szerződés semmissége esetén kötelezze őket egyetemlegesen arra, hogy a tőkeösszeg visszatérítése címén a törvényes kamatokon felül fizessenek meg részére 28 000 eurót, és állapítsa meg, hogy a törvényes kamatokon felül további 517,40 eurót kötelesek megfizetni,
- másodlagosan, a szerződéses kamatköveteléstől való megfosztása esetén, kötelezze egyetemlegesen RW-t és UV-t 2504,36 euró és annak 2017. március 6-tól számított törvényes kamatai megfizetésére,
- utasítsa el RW-nek és UV-nek a kiegészítő határidők megállapítása iránti kérelmét, másodlagosan mondja ki, hogy a követelés azonnal esedékessé válik, amint egyetlen részlet megfizetését elmulasztják,
- kötelezze őket 1000 euró megfizetésére a code de procédure civile (polgári perrendtartás) 700. cikke alapján.

A fellebbező a fogyasztóvédelmi törvénykönyv jelen ügyben alkalmazandó változatának L. 311-14. és R. 632-1. cikkeire támaszkodva azt állítja, hogy az első fokon eljáró bíróság nem nyilváníthatta hivatalból semmisnek a szerződést, mivel kizárólag a fogyasztó hivatkozhat közrend védelmét célzó rendelkezésre; a fellebbező hatáskörtúllépésre hivatkozik. Azzal érvel, hogy a szerződés semmisségére nem lehet hivatkozni a code de commerce (kereskedelmi törvénykönyv) L. 110-4. cikke szerinti ötéves elévülési időn túl.

Rámutat továbbá, hogy a pénzeszközök felszabadítására vonatkozó hétnapos határidőt betartották, és azt kifogásolja, hogy összetévesztették a pénzeszközök „felszabadítására” vonatkozó belső eljárást az adósok részére történő tényleges kifizetéssel; megjegyzi, hogy az adósok nem igazolják, hogy mikor kapták meg a pénzt.

Részletezi követelésének összegét.

Végezetül előadja, hogy a szerződéses kamatköveteléstől való megfosztásra RW és UV elévülés miatt nem hivatkozhat.

2018. október 29-én előterjesztett kérelmeikben RW és UV azt kérik, hogy a bíróság:

- a megfellebbezett ítélet valamennyi rendelkezését hagyja helyben, annak kivételével, amely a Sogefinancement követelését 1309,65 euró főösszegben állapította meg,
- egyetemlegesen kötelezze őket arra, hogy a fellebbező társaság részére fizessenek meg 517,40 euró főösszeget és annak a jelen ítélet kézbesítésétől számított törvényes kamatát,

- másodlagosan mondja ki a Sogefinancement társaság szerződéses kamatköveteléstől való megfosztását, és a lehető leghosszabb fizetési határidőt biztosítsa számukra a tartozásuk kiegyenlítésére,

- utasítsa el a Sogefinancement társaság keresetét, és a polgári perrendtartás 700. cikke alapján kötelezze 2000 euró részükre történő megfizetésére.

Az ellenérdekű felek azzal érvelnek, hogy az alkalmazandó rendelkezések közrendi jellege indokolja, hogy az elsőfokú bíróság a fogyasztóvédelmi törvénykönyv L. 141-4. cikke alapján hivatalból vizsgálta a szerződés semmisségét. A polgári törvénykönyv 2224. cikke alapján arra hivatkoznak továbbá, hogy a semmisség megállapítása iránti kérelem benyújtására vonatkozó ötéves elévülési idő nem a szerződés megkötésének időpontjában kezdődik, hanem attól a naptól, amikor a jogosult tudomást szerzett vagy tudomást kellett volna szereznie a keresetindítás alapjául szolgáló tényekről; a jelen esetben az első fokon eljáró bíróság előtti tárgyalástól.

Azt állítják, hogy a fellebbező nem tartotta be a fogyasztóvédelmi törvénykönyv jelen ügyben alkalmazandó változatának az L. 311-14. cikke által a pénzeszközök felszabadítására előírt hétnapos határidőt, és meglepőnek találják, hogy a bank nem igazolja a kölcsöntőke átutalásának időpontját.

Azt állítják, hogy a kamatok törlését a polgári törvénykönyv 1343-5. cikke igazolja, és felhívják a figyelmet arra, hogy az első fokon eljáró bíróság hibásan számította ki a fennmaradó tartozásuk összegét.

Azt állítják, hogy bizonytalan pénzügyi helyzetben vannak.

[OMISSIS][Eljárási megfontolások]

A felek észrevételeinek és az ügyészség véleményének beszerzését követően a jelen bíróság 2021. július 1-jén hozott ítéletében felhívta a Cour de cassation-t (semmitőszék, Franciaország), hogy a következő két kérdésben foglaljon állást:

- a fogyasztói törvénykönyv L. 141-4., jelenleg R. 632-1. cikkére, a polgári törvénykönyv 6. cikkére, a kereskedelmi törvénykönyv L. 110-4. cikkére, valamint a 2008. április 23-i 2008/48/EK irányelvnek a bíróságok által az európai gazdasági közrendszerre vonatkozó rendelkezések tiszteletben tartásában betöltött szerep tekintetében az Európai Unió Bírósága által adott értelmezésre tekintettel, a bíróság – különösen a fogyasztóvédelmi törvénykönyv L. 312-25 cikke alapján – hivatalból vizsgálhatja-e a fogyasztói hitelszerződés semmisségét a felek számára megállapított ötéves elévülési idő lejártát követően?

- a fogyasztói törvénykönyv L. 141-4., jelenleg R. 632-1. cikkére, a polgári törvénykönyv 6. cikkére, a kereskedelmi törvénykönyv L. 110-4. cikkére, a polgári perrendtartás 4. és 5. cikkére, valamint a 2008. április 23-i 2008/48/EK irányelvnek a bíróságok által az európai gazdasági közrendszerre vonatkozó rendelkezések tiszteletben tartásában betöltött szerep tekintetében az Európai Unió

Bírósága által adott értelmezésre tekintettel, a bíróság – különösen a fogyasztóvédelmi törvénykönyv L. 312-25. cikke alapján – megállapíthatja-e a fogyasztói hitelszerződés semmisségét, anélkül hogy a felek bármelyike ezt kérte?

A Cour de cassation (semmitőszék) 2021. október 21-én azt a véleményt adta, hogy a jogvitában eljáró bíróságnak az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke alapján az Európai Unió Bírósága elé kell terjesztenie a kérdéseket.

A fellebbező 2021. november 30-án nyújtotta be észrevételeit, amelyekben kifejti, hogy a fogyasztóvédelmi törvénykönyv L. 311-17. cikke, amely arról rendelkezik, hogy hétnapos határidő lejárta előtt nem lehet rendelkezésre bocsátani a pénzeszközöket, csupán közvetetten kapcsolódik a szóban forgó irányelv 14. cikkéhez, továbbá két előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés megfogalmazására tesz javaslatot, amelyekben a jogbiztonság és az államok eljárási autonómiájának elvére hivatkozik.

Az ellenérdekű felek 2021. november 10-én jelezték, hogy nincs észrevételük az esetleges előzetes döntéshozatal iránti kérelem tekintetében.

[OMISSIS]

A HATÁROZAT INDOKOLÁSA

Nem vitatott, hogy a jogvita a fogyasztóvédelmi törvénykönyvnek a 2010. július 1-jén kihirdetett 2010-737. sz. törvénnyel módosított L. 311-1. és azt követő cikkei (jelenleg ugyanezen törvénykönyv L. 312-1. és azt követő cikkei) rendelkezéseinek hatálya alá tartozik, amelyek a 2008. április 28-i 2008/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv rendelkezéseit ültették át a belső jogba.

Az első fokon eljáró bíróság azzal az indokkal mondta ki hivatalból a vitatott hitelszerződés semmisségét, hogy az adósok részére a fogyasztóvédelmi törvénykönyv korábbi L. 311-14. (jelenleg L. 312-25.) cikkébe ütközően, az elállásra nyitva álló határidő lejárta előtt folyósították a kölcsön összegét.

A fellebbező azt kifogásolja az első fokon eljáró bírósággal szemben, hogy túllépte hatáskörét amiatt, mert ezen – a közrend védelmét szolgáló – rendelkezések alapján kizárólag a felek hivatkozhatnak valamely szerződés semmisségére; emlékeztet arra, hogy a jelen ügyben relatív semmisségről van szó, és a fogyasztónak lehetősége van a semmissé nyilvánítható szerződés megerősítésére; hangsúlyozza, hogy az adósok a bíróság előtt nem kérték a szerződés semmissé nyilvánítását, és az L. 312-25. cikk megsértésére sem hivatkoztak.

A fellebbező továbbá arra is rámutat, hogy a bíróság az adósok számára a szerződés semmissé nyilvánítása iránti igény előterjesztésére nyitva álló elévülési határidőn túl hivatalból nem hozhat fel olyan jogalapot, amely a szerződés semmissé nyilvánításához vezethet.

Az ellenérdekű felek a bíróság előtt a megfellebbezett ítélet indokolására hivatkoznak, amelynek helybenhagyását kérik. Azzal érvelnek, hogy az első fokon eljáró bíróság jogszerűen vizsgált hivatalból egy közrenddel kapcsolatos rendelkezést, amely kontradiktórius vita tárgyát képezte, függetlenül attól, hogy a szerződés semmissé nyilvánítása iránt nem nyújtottak be kérelmet.

A polgári törvénykönyv 1179. és 1180. cikkére hivatkozva előadják, hogy a fogyasztói hitelre vonatkozó közrendi rendelkezések megsértése abszolút semmisséget von maga után, amire bármely érdekelt fél és az ügyész is hivatkozhat, valamint hogy az elévülési idő attól a naptól kezdődik, amikor a semmisségre hivatkozó személy a szabálytalanságról tudomást szerzett, vagyis a jelen ügyben ez a nap a bíróság esetében az eljárást megindító irat kelte vagy a tárgyalás napja.

***

A fogyasztói hitelmegállapodásokról és a 87/102/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. április 23-i 2008/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet a 2010. július 1-jei 2010-737. sz. törvény ültette át a francia nemzeti jogba, amelyet a nemzeti bíróságok közvetlenül alkalmaznak.

Az irányelv 14. cikke értelmében:

„(1) A fogyasztó tizennégy naptári napon belül indokolás nélkül elállhat a hitelmegállapodástól. Az elállásra nyitva álló időszak kezdete:

a hitelmegállapodás aláírásának napja, vagy az a nap, amikor a fogyasztó a 10. cikk értelmében megkapja a szerződéses feltételeket és tájékoztatást, ha ez az időpont későbbi, mint az a) pontban [említett] időpont [...].

(7) E cikk nem érinti a nemzeti jog azon rendelkezéseit, amelyek olyan időtartamot írnak elő, amelynek során a szerződés teljesítése nem kezdődhet meg.”

A 22. cikk szerint *„a tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztók ne mondhassanak le a nemzeti jog ezen irányelvet végrehajtó vagy annak megfelelő rendelkezéseiben rájuk ruházott jogokról”.*

A 23. cikk szerint *„a tagállamoknak meg kell állapítaniuk az ezen irányelv alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megszegése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és minden szükséges intézkedést meghoznak azok végrehajtásának biztosítására. Az előírt szankcióknak hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük.”*

A fogyasztóvédelmi törvénykönyv L. 311-14. cikkének a jogvitára alkalmazandó változata (jelenleg L. 312-25.) értelmében *„a szerződésnek az adós általi elfogadásától számított hét napon belül sem a hitelező, sem az adós nem teljesíthet semmilyen formában és semmilyen jogcímen semmilyen kifizetést a másik fél*

részére vagy javára. Ugyanezen időszakban a szóban forgó ügylet címén az adós letétbe sem helyezhet pénzt a hitelező részére vagy javára. Ha az adós a bankszámlájára vonatkozóan beszédsi megbízást ad, ennek érvényessége és hatályosulása a hitelmegállapodás érvényességi és alkalmazási feltételeitől függ.”

Meg kell jegyezni, hogy ez a rendelkezés a fent említett 14. cikk 7. pontjának hatálya alá tartozik.

A belső jogban elfogadott, hogy a hétnapos határidő lejárta előtt történő hitelfolyósítás a szerződés semmisségét eredményezi a polgári törvénykönyv 6. cikke alapján, amely úgy rendelkezik, hogy a közrendre és a jóérkölcstre vonatkozó törvényektől külön megállapodással nem lehet eltérni. A szerződés semmissége esetén az adós visszafizeti a kölcsöntőkét.

***

A fogyasztóvédelmi törvénykönyv L. 141-4. cikke (jelenleg R. 632-1) szerint: *„A bíróság a jelen törvénykönyv alkalmazásából eredő jogvitákban hivatalból figyelembe veheti e törvénykönyv valamennyi rendelkezését. A felek észrevételeinek beszerzését követően a bíróság hivatalból mellőzi az olyan feltétel alkalmazását, amelynek tisztességtelensége az eljárás során folytatott vita elemeiből kitűnik.”*

A fogyasztóvédelmi törvénykönyv L. 311-52. cikke szerint *„a hitelező által az adós nemteljesítése miatt indított kifizetés iránti keresetek jogvesztés terhe mellett az azokat kiváltó eseménytől számított két éven belül indíthatók.”*

A kereskedelmi törvénykönyv L. 110-4. cikke értelmében *„a kereskedők közötti vagy a kereskedők és fogyasztók közötti ügyletből eredő kötelezettségek öt év alatt évülnek el, ha nem vonatkozik rájuk rövidebb, különös elévülési szabály”.*

A Polgári Törvénykönyv 2224. cikke szerint *„a kötelmi jogi vagy az ingó dologra vonatkozó dologi jogi igények attól a naptól számított öt év alatt évülnek el, amikor valamely jog jogosultja tudomást szerzett, vagy tudomást kellett volna szereznie az e jog gyakorlását lehetővé tevő tényekről”.*

A fogyasztói keresetekre – a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti kereseteket is ideértve –, amint a fogyasztó által a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt kifogás útján előterjesztett kérelmekre is, a kereskedelmi törvénykönyv 110-4. cikke és a polgári törvénykönyv 2224. cikke szerinti – a szerződés megkötésétől számított – ötéves elévülési idő vonatkozik. Ezzel szemben ezek az elévülésre vonatkozó szabályok nem akadályozzák meg a fogyasztót abban, hogy minden körülmények között a fizetés iránti keresetre olyan érdemi védekezési jogalapot terjesszen elő, amely teljesen vagy részben megghiúsíthatja a hitelező követelését anélkül, hogy abból bármilyen más előnyre tenne szert.

A Bíróság úgy ítélte meg, hogy az észszerű mértékben meghatározott jogvesztő jellegű keresetindítási határidők kitűzése nem teszi gyakorlatilag lehetetlenné, vagy nem nehezíti meg rendkívüli mértékben a fogyasztó számára biztosított jogok gyakorlását; annak megakadályozását célozza, hogy valamely szerződés határozatlan ideig vitatható legyen, és így figyelembe veszi a jogbiztonság alapelvét (2009. október 6-i Asturcom Télécommunications ítélet, C-40/08).

Ugyanakkor az is megállapításra került, hogy a fent hivatkozott irányelv rendelkezései tényleges érvényesülésének elvével ellentétben az a feltétel, miszerint a hitelmegállapodás semmisségének a tőke visszafizetése kötelezettségével járó szankciójára a fogyasztónak kell hivatkoznia hároméves elévülési időn belül (2020. március 5-i OPR-Finance ítélet, C-679/18).

Következésképpen előzetes döntéshozatalra az alább megfogalmazott kérdést kell előterjeszteni az Európai Unió Bíróságához.

Egyébiránt a polgári perrendtartás 4. és 5. cikke szerint *„a jogvita tárgyát a felek kérelmei határozzák meg”, és „a bíróság minden kérelemről határozni köteles, és csak arról köteles határozni, amire vonatkozóan kérelmet terjesztettek elő”*.

Ezen, az államok eljárási autonómiájából eredő rendelkezések akadályozzák meg, hogy a bíróság a kereseti kérelmen túlterjeszkedő ítéletet hozzon.

Az uniós jog által –különösen a jogbiztonság tekintetében– elismert *„rendelkezési elv”* szintén kizárja, hogy a bíróság viszontkeresetet kezdeményezzen.

A fogyasztóvédelmi törvénykönyv L. 141-4. (jelenleg R. 632-1.) cikke azonban úgy rendelkezik, hogy a fent említett irányelv által megkövetelt fogyasztóvédelem hatékonyságának biztosítása érdekében a bíróság hivatalból figyelembe veheti e törvénykönyv valamennyi rendelkezését az alkalmazásából eredő jogvitákban; hivatalból mellőzi az olyan feltétel alkalmazását, amelynek tisztességtelensége az eljárás során folytatott vita elemeiből kitűnik.

Ez utóbbi rendelkezés alkalmazásában a belső jog elismeri, hogy a bíróság hivatalból megfoszthatja a hitelezőt a szerződéses kamatkövetelésétől, még akkor is, ha a fogyasztó erről nem nyilatkozott, függetlenül attól, hogy megjelent-e a tárgyaláson, vagy sem, feltéve hogy a jogalapot a kontradiktórius vitára bocsátották.

A belső jogban a szerződés semmisségére való hivatkozás nem csupán a hitelező által indított kifizetés iránti keresettel szembeni érdemi védekezésnek, hanem önálló igénynek minősül.

A vonatkozó elévülési szabályokkal kapcsolatban kifejtettekén túl, azután, hogy a bíróság hivatalból megvizsgálja a szerződés semmissé nyilvánításával szankcionálható szabálytalanságot, majd a fogyasztó erre irányuló kérelme hiányában –függetlenül attól, hogy a fogyasztó megjelent-e a tárgyaláson vagy

sem – vagy beleegyezése nélkül semmissé nyilvánítja a szerződést, ezzel a rendelkezési elvet, valamint az egyéni és a kollektív jogbiztonságot sérti.

Ugyanakkor a tényleges érvényesülés elvének – amely általánosságban a nem megfelelő kereskedői gyakorlat visszaszorítását célozza – figyelembe kell vennie azt is, ha a fogyasztók kevéssé vesznek részt a bíróság előtti jogvitákban, ebből azonban egyéni szinten nem lehet következtetni sem arra, hogy a hitelező követeléseinek megalapozottságát elismerték, sem pedig arra, hogy a szerződés esetleges semmissé nyilvánításába belenyugodtak.

Ezért az alább pontosítottak szerint a Bíróságot kell megkérdezni arról, hogy mely feltételek szükségesek a tényleges érvényesülés elve, a rendelkezési elv és a jogbiztonság elve közötti egyensúly biztosításához akkor, amikor a bíróság a fogyasztó erre vonatkozó nyilatkozata hiányában, hivatalból nyilvánítja semmisnek a hitelmegállapodást.

A FENTI INDOKOK ALAPJÁN

A BÍRÓSÁG,

[OMISSIS]

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikkére,

- az ügyet és a feleket az Európai Unió Bírósága elé utalja, amelyhez előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjeszti elő:

1. A jogbiztonság és az államok eljárási autonómiájának elvére tekintettel ellentétes-e a 2008/48/EK irányelv 23. cikkéből következő szankció tényleges érvényesülésének elvével az, hogy a bíróság hivatalból ne hozhassa fel a fent hivatkozott irányelv 14. cikkéből eredő, és a belső jogban a szerződés semmisségével szankcionált nemzeti jogi rendelkezést a hitelmegállapodás semmisségének a fogyasztó általi – kereset vagy kifogás útján történő – kérelmezésére nyitva álló ötéves elévülési időn túl?

2. A jogbiztonság és az államok eljárási autonómiájának elvére, valamint a rendelkezési elvre tekintettel ellentétes-e a 2008/48/EK irányelv 23. cikkéből következő szankció tényleges érvényesülésének elvével az, hogy a bíróság ne mondhassa ki a hitelszerződés semmisségét azt követően, hogy hivatalból felhozta a fent hivatkozott irányelv 14. cikkéből eredő belső jogi rendelkezést, anélkül hogy a fogyasztó kérte volna e semmisnek nyilvánítást, vagy legalábbis abba beleegyezett volna?

[OMISSIS]